Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: ”Æbelø”, i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 172. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117723072/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Æbelø

kastede hans egen sorte Slagskygge som en Kæmpesilhuet frem over Gangens hvide Loft. Han gik gennem Døre, der klagede højt, over Flisegulve, der skreg under hans Fodtrin, og stod endelig i et højt Kammer, fra hvis Hvalv der hang en rusten Lampering med tre tynde Lys, hvis osende lange Tander krummede sig til alle Sider som glødende Orme.

Mulmet havde samlet sig dybt inde i det tunge klodsede Sengeskab, der stod i det fjerneste Hjørne. Det røde Spærlagen var slaaet til Side og rislede som en Blodstrøm ned over en sort Fløjelsskygge, der knælede med Hovedet skjult inde i Sengen.

Sølver traadte til saa sagte han formaaede. Han bøjede sig ned over hendes gyldne varme Silkehaar, hans Haand gled op over det unge dejlige Hoved og vilde drage Gardinet helt til Side, at han kunde se den Syge. Da kom den i Berøring med noget iskoldt eller luehedt, noget, der sugede Blodet fra hans Haand, saa den stivnede. Han bøjede sig frem og saa Sten Basses voksgule Hoved, allerede skrumpet ind og formindsket i Døden.

Og grebet af Dødens knugende Andagt bøjede han Knæ — løftede Ligets ene frie Haand, der var tung som Metal, kyssede

den og lagde derpaa begge Hænder for sine Øjne.

Længe laa han saaledes, smittet af Gros dumpe Sorg. Den Mand, der havde haanet og skadet ham saa blodigt, og hvem han selv havde hadet som sin Dødsfjende, laa nu der som en livløs Ham, for hvis henfarne Sjæl han trods alt følte Medynk. Og Gro laa ved hans Side, isnet af Døden, uden Tanke, uden Graad, næsten uden Liv, og dog med Kærlighedens usynlige Frø saaet i sit Skød.

Han vaagnede ved at føle sig betragtet og drejede sit Hoved til Siden. Gros Øjne var fæstede paa ham som paa en Fremmed, stive af Forundring, tindrende af en mystisk Glans. Hvorfor laa denne Fremmede ved hendes Side, den Mand, hendes døde Fader havde pint og forhaanet? Og dog var hans Øjne duggede af Medlidenhedens Taarer, og hun følte, at denne Mand kun længtes efter at tage hendes Haand og klappe hendes Kind.

Sølver saa paa hende med sin inderste Sjæl. Han knugede i sine Hænder det lille Maaneskinskors, han bøjede sig og kyssede det, og et Glimt af dets blanke Sten strejfede Gros Øjne, og hun strakte Armene ud og tog Korset fra ham, og hun stirrede ind i det som i kendte